

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Venduly Sochorové a Mgr. Karla Černína, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **European Business Enterprise, a.s.**
sídlem tř. Masarykovo nám. 14/10, Říčany
zastoupená advokátem Mgr. Robertem Nachtmanem
sídlem Klapkova 545/11, Praha 8

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kapitána Jaroše 1926/7, Brno

za účasti: **Ministerstvo vnitra**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 19. 7. 2019, č. j. ÚOHS-R0073/2019/VZ-19727/2019/321/HBa,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů nepřiznává.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Osoba zúčastněná na řízení – Ministerstvo vnitra ČR (dále jen „ministerstvo“) uzavřela dne 27. 2. 2009 s Českou poštou, s. p. Smlouvu o poskytování služeb provozovatele informačního systému datových schránek (ISDS) na dobu určitou do 30. 6. 2014. K této smlouvě uzavřeli dne 24. 11. 2011 Dodatek č. 4, kterým došlo k úpravě předmětu smlouvy. Na to se žalobkyně dne 7. 12. 2011 obrátila na žalovaného s návrhem na přezkoumání úkonů zadavatele a žádala uložení zákazu plnění této smlouvy, a sice zakázky „Zajištění úprav a poskytování služeb provozovatele informačního systému datových schránek – 2012“, neboť zadavatel v jednacím řízení bez uveřejnění smlouvu (Dodatek č. 4) uzavřel ještě před uplynutím lhůty pro podávání námitek.
2. Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 4. 2019, č. j. ÚOHS-S594/2011/VZ-10473/2019/523/VHm, řízení o žádosti žalobkyně podle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“) zastavil, neboť návrh žalobkyně na zákaz plnění veřejné zakázky shledal zjevně bezpředmětným, jelikož všechna práva a povinnosti, která byla obsahem smlouvy na tuto veřejnou zakázku, zanikla dnem 31. 12. 2017. Z důvodu neexistence plnění smlouvy ke dni rozhodnutí správního orgánu, proto logicky již nelze plnění smlouvy zakázat. Předseda žalovaného toto rozhodnutí napadeným rozhodnutím potvrdil a rozklad žalobkyně zamítl. Proti tomuto nyní žalobkyně brojí žalobou.
3. Nutno poznamenat, že se jedná již o druhou žalobu týkající se žádosti žalobkyně. Dřívější rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení ve věci žádosti žalobkyně z důvodu splnění smlouvy (dodatku) v průběhu řízení, bylo rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2016, č. j. 30 Af 47/2014 - 77 zrušeno a žalovanému vráceno k dalšímu řízení pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 10. 2018, č. j. 5 As 222/2016 - 31 potvrdil závěry krajského soudu, že se žalovaný nedostatečně zabýval skutečností, zda předmětný závazkový vztah byl ukončen či nikoliv, neboť nebylo postaveno na jisto, zda a v jaké míře se předmět správního řízení překrývá s předmětem plnění dle Dodatku č. 4 a v jaké míře byl splněn, resp. zda se spíše nevztahuje ke smlouvě jako celku. V průběhu dalšího řízení pak žalovaný dospěl právě k rozhodnutím specifikovaným v předchozím bodě odůvodnění, která jsou nyní předmětem přezkumu soudu.

II. Žaloba

4. Žalobkyně nejprve podrobně shrnula dosavadní průběh správního řízení a též řízení před soudem. Napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné, nezákonné, zmatečné a účelové, neboť nereflktuje skutečný stav věci a předchozí závazný názor soudu. Úřad nezjistil skutkový stav věci, neboť neprovedl navržené důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností.
5. Dále namítá zmatečnost vedení správního řízení, neboť původně žalovaný tvrdil, že ke splnění předmětu smlouvy došlo v roce 2011, po soudním přezkumu však přichází s tím, že smlouva byla plněna dalších 5 let a zanikla až k datu 31. 12. 2017. Žalovaný přitom ve svém rozhodnutí opětovně zúžil rozsah návrhu žalobkyně na splnění Dodatku č. 4, dle rozhodnutí soudu je však řízení vedeno proti smlouvě jako celku.
6. Žalobkyně poukázala na právní kontinuitu České pošty, s. p. a jejího nástupce, kdy došlo k odštěpení části České pošty a jejího sloučení s Národní agenturou pro komunikační a informační technologie, s. p. (dále jen „NAKIT“), která je současným dodavatelem vývoje a provozu Portálu veřejné správy a Portálu občana (PVS). Z předložených smluv jasně vyplývá, že oba portály jsou vyvíjeny a spravovány, proto nelze celou věc uzavřít odkazem na bezpředmětnost. Žalovaný přitom neprovedl navrhované důkazy, v jakém rozsahu přešly práva a povinnosti ve vztahu k ISDS a PVS a predikoval výsledky důkazních prostředků - přechod závazků na nástupnickou

společnost. Není však zřejmé, zda odložené (dosud nesplněné) plnění z Dodatku č. 4 není poskytováno nástupcem.

7. Dále namítala jinou vadu řízení, má za to, že správní řízení je vedeno v rozporu s § 17 s. ř., kdy žalovaný nevede řádně spisovou agendu. Spisový materiál není kompletní, některé dokumenty chybí, zejména vyžádání Policie ČR a důkazní prostředky, na základě nichž rozhodovaly soudy.
8. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za obstrukční s cílem zakonzervování stávajícího stavu projektu Portálu veřejné správy a Portálu občana, kdy byl uměle vnořen do jiného závazkového vztahu zajišťujícího provoz a rozvoj datových schránek. Žalovaný se ovšem dosud nevypořádal se zásadní námitkou, že smlouva ze dne 24. 11. 2011 byla uzavřena v 15 denní lhůtě pro podávání námitek, a proto je neplatná ex lege jako celek. Místo posouzení této otázky vytváří složité právní konstrukce s cílem legalizovat dodatek č. 4, ačkoliv je od počátku neplatný. Své závěry pak účelově odůvodňuje stavem bezpředmětnosti. To žalobkyně odmítá, jelikož je zjevné, že vybraný uchazeč a následně jeho nástupce stále na účet zadavatele dodává předmětné služby spojené s provozem Portálu veřejné správy. Závěrem žalobkyně označila napadené rozhodnutí za zjevně nepřezkoumatelné z důvodu popření materiální pravdy a navrhla, aby soud rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný navrhl podanou žalobou zamítnout. Předně zdůraznil, že ať už jsou pochybnosti o tom, v jakém rozsahu se žalobce domáhal zákazu plnění smlouvy jakékoli, jsou bezpředmětné, jelikož účinnost smlouvy včetně všech dodatků skončila dnem 31. 12. 2017. V současné době je Portál občana, resp. PVS vyvíjen a spravován na základě nových smluv uzavřených mezi zadavatelem a NAKIT. Rovněž ohledně vývoje a provozu DS byla uzavřena mezi zadavatelem a Českou poštou smlouva nová na období 2018 – 2022. Nenavazují přitom na předchozí smlouvy, neřeší a nevypořádávají žádná minulá práva či povinnosti. Detaily přechodu práv a povinností z České pošty na NAKIT nejsou relevantní, neboť zákaz se ukládá konkrétnímu zadavateli ke konkrétní smlouvě, ta však již byla ukončena, bez ohledu na to, kdo byl v té době v pozici dodavatele. Závazek ze smlouvy ze dne 27. 2. 2009 již zanikl, proto nelze docílit toho, aby byl tento závazek sistován.
10. Žalovaný se ohradil vůči tvrzení o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, uvedl pasáže, v nichž se předmětem plnění zakázky a rozsahem návrhu na zahájení řízení v prvostupňovém rozhodnutí zabýval. Nejedná se o jeden kontinuální smluvní vztah, jehož plnění dosud nebylo ukončeno. Žalobkyně se mylně domnívá, že zákaz plnění jednoho smluvního dokumentu lze automaticky vztahovat na další smluvní vztahy. Mezi týmiž účastníky ovšem může docházet k uzavírání smluv s obdobným předmětem plnění, s tím, že přechodí ukončené smlouvy (ať už plněním či uplynutím doby) ani dílčí práva a povinnosti se do následujících smluv nepřenesají. Z aktuálních smluv rozhodně nelze dovodit, že by se mělo jednat o změnu minulých závazkových vztahů, u nichž se žalobkyně domáhala zákazu.
11. Co se týče neprovedení žalobkyní navrhovaných důkazů, setrvává žalovaný na svém stanovisku, že nemají vliv na uložení zákazu plnění smlouvy, neboť navrhované dokumenty nijak neosvětlují otázku, zda došlo či nedošlo ke splnění (ukončení) původního smluvního závazku.
12. K vedení spisu žalovaný opakuje, že žádost Policie byla nesprávně vložena do spisu, proto z něj byla vyňata, neboť nepředstavuje podklad rozhodnutí. Mezi správním a soudním spisem není provázanost. Navíc soudem vyžádaný Dodatek č. 4 je i součástí správního spisu. Při vedení spisu žalovaný nepochybil. Žalobkyně přitom nespécifikovala žádné konkrétní dokumenty, které by měly chybět.
13. Smlouva uzavřená v blokační lhůtě není neplatná ex lege, ale až v návaznosti na uložení zákazu plnění, k čemuž v dané věci nedošlo. Návrh na uložení zákazu plnění smlouvy se stává

bezpředmětným, když je jakýmkoliv způsobem ukončeno plnění smlouvy, jejíhož zákazu se domáhá, což byl právě tento případ. Proto se žalovaný skutečností, zda byla smlouva uzavřena v blokační lhůtě či nikoliv vůbec nezajímal, jelikož bez ohledu na to by již nemohl uložit zákaz plnění smlouvy, která zanikla. Vzhledem k tomu, že jiný závazkový vztah žalobce svým návrhem nenapadá a žalovaný nemůže jeho návrh rozšiřovat, navrhuje žalobu zamítnout.

IV. Replika žalobkyně

14. Žalobkyně zopakovala své postoj vyjádřené v žalobě, kdy vyvozuje právní kontinuitu vybraného uchazeče České pošty a NAKIT, který pokračuje v plnění z vysoutěžené smlouvy, ačkoliv neprošel výběrovým řízením, proto jej nelze brát jinak než jako pokračovatele v plnění z dosud neukončeného smluvního vztahu. Rozporně s žalovaným má za to, že je důležité posoudit veškerá smluvní ujednání přechodu práv a povinností, jelikož dodatek č. 4 byl splněn jen částečně a zbylé plnění bylo odloženo, není proto zřejmé zda zbylé plnění není poskytováno NAKIT. V ostatním setrval na svých žalobních námitkách a zdůraznil, že řízení nepovažuje za bezpředmětné.

V. Posouzení věci soudem

15. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
16. Podle ust. § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
17. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v podané žalobě uplatnila námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, soud se nejprve zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí žalované způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať již pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) by byla vadou natolik závažnou, k níž je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (*ex officio*) a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalované zrušeno dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002 - 35).
18. V otázce požadavků na kvalitu odůvodnění správního rozhodnutí lze poukázat například na rozsudek ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že z rozhodnutí správního orgánu musí být mimo jiné patrné, „*proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné, nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů*“. Jinými slovy z rozhodnutí správního orgánu musí plynout, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil. Povinnost odůvodnit rozhodnutí však z druhé strany nemůže být chápána tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument účastníků řízení (srov. obdobně například náleží Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3441/11). Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek, a není proto vyloučeno, aby případné mezery odůvodnění tato rozhodnutí vzájemně doplňovala (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 - 25).
19. Žalobkyně důvody namítané nepřezkoumatelnosti nespécifikovala, neuvedla jakými námitkami a tvrzeními se žalovaný ve svých rozhodnutích dle jejího názoru dostatečně nezabýval a

nevypořádal je. Uvedla pouze, že nepřezkoumatelnost pramení z důvodu popření zásady nalézání materiální pravdy. Svou námitku tak ponechala ve zcela obecné rovině, protože i krajský soud v tomto ohledu pouze obecně poznamenává, že namítanou nepřezkoumatelnost neshledal. Dle krajského soudu z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný řádně námitkami žalobkyně zabýval, správní orgány řádně zjistily skutkový stav věci, z něhož při svém rozhodování vycházely, přičemž si vyžádaly kompletní Smlouvu z roku 2009, včetně jejích dodatků a zadávací dokumentace, žalovaný k tomu ještě nad rámec prvostupňového správního orgánu vyžádal též platné smlouvy, na základě níž byl PVS v roce 2019 vyvíjen a spravován ze strany NAKIT. Z napadeného rozhodnutí je patrné, o které podklady se žalovaný opírá, jakými úvahami byl při rozhodování a hodnocení důkazů veden a dále též proč skutečnosti přednesené žalobkyní považuje za nerozhodné, přičemž řádně zdůvodnil, které důkazy neprovede a proč. Žalobou napadené rozhodnutí proto netrpí ve smyslu shora uvedeného žádnými nedostatky.

20. Předmětem sporu v dané věci je posouzení, zda Smlouva uzavřená mezi osobou zúčastněnou na řízení a Českou poštou, s. p., v době rozhodování správních orgánů již zanikla či nikoliv a stále nebyla splněna, tj. zda skutečně došlo k naplnění podmínky pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) s. ř., tj. že se žádost ohledně zákazu plnění ze Smlouvy stala zjevně bezpředmětnou.
21. Část skutečností vyplývajících ze správního spisu soud shrnul již ve vymezení věci. Některé stěžejní uvádí znovu a s nimi i další. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 27. 2. 2009 ministerstvo a Česká pošta uzavřeli Smlouvu o poskytování služeb provozovatele informačního systému datových schránek (ISDS), čítající 9 příloh. Dle čl. IV bodu 1. byla uzavřena na dobu určitou do 30. 6. 2014. Smlouva byla následně měněna a doplněna celkem 11 Dodatky, které upravovaly převážně předmět plnění, cenové ujednání, výši odměny a též prodloužení smlouvy. V dané věci je stěžejní zejména Dodatek č. 4 ze dne 24. 11. 2011, který vztáhl pod předmět plnění Smlouvy též služby týkající se Portálu veřejné správy včetně Portálu občana. Ministerstvo jako správce ISDS tak bylo povinno učinit v důsledku novely zákona č. 365/2000 Sb. a integrovat tak PVS jako nedílnou součást ISDS (tím se blíže soud zabýval již v předchozím rozsudku č. j. 30 Af 47/2014). Uzavření dodatku č. 4 předcházela výzva ministerstva ze dne 16. 11. 2011 k jednání v jednacím řízení bez uveřejnění dle § 21 odst. 1 písm. d) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZVZ“). Dne 21. 11. 2011 bylo vydáno oznámení o zadání veřejné zakázky České poště. Dalším podstatným dodatkem Smlouvy z roku 2009 v dané věci je Dodatek č. 8 ze dne 5. 2. 2013. Jeho čl. II bod 3. zrušil a nahradil čl. IV bodu 1. Smlouvy, tak že se smlouva uzavírá na dobu určitou do 31. 12. 2017. Žádný další z dodatků změnu trvání smlouvy nepřinesl.
22. Z obchodního rejstříku soud ověřil, že státní podnik NAKIT byl založen zakládací listinou ze dne 21. 1. 2016 vydanou ministerstvem. Do obchodního rejstříku byl zapsán dne 1. 2. 2016. V návaznosti na usnesení vlády ČR ze dne 11. 5. 2016 č. 413 o rozdělení státního podniku Česká pošta odštěpením Odštěpného závodu ICT služby rozhodlo ministerstvo jako zakladatel rozhodnutím ze dne 15. 6. 2016 č. j. MV-85243-1/NV-2016 o jeho rozdělení a současném sloučení této odštěpené části s NAKIT, a to s účinností od 1. 7. 2016.
23. V době rozhodování správních orgánů byl PVS (včetně PO) provozován NAKIT, kdy s ním ministerstvo v rámci vertikální spolupráce za využití § 11 zákona č. 136/2016 Sb., zákona o zadávání veřejných zakázek (dále jen „ZZVZ“) uzavřelo příslušné smlouvy bez předchozího zadávacího řízení. Jedná se o Rámcovou smlouvu Portál veřejné správy 2.0 – Portál občana, publikovanou v registru smluv dne 31. 10. 2018. Smlouva byla dle čl. XIII. bod 3 uzavřena na dobu určitou do 31. 12. 2019 nebo do vyčerpání celkové ceny plnění, dle toho, co nastane dříve. Konkrétní kroky vývoje a spravování PVS jsou dle rámcové smlouvy řešeny jednotlivými dílčími smlouvami. I nadále po vydání napadených rozhodnutí byl PVS provozován NAKITem, a sice na základě Smlouvy o poskytování služeb (provoz a dostupnost PVS) ze dne 25. 3. 2019, jejíž účinnost byla sjednána na 24 měsíců od jejího zveřejnění v registru smluv, k čemuž došlo dne 29. 3. 2019.

24. Ačkoliv zdejší soud v předchozím rozhodnutí a s ním též Nejvyšší správní soud vyslovili, že PVS byl vztážen pod provoz ISDS, tudíž je potřeba řízení o uložení zákazu plnění vést spíše vůči Smlouvě jako celku, nejen vůči Dodatku č. 4, a v souvislosti s tím žalovanému vyčetli nedostatečnost odůvodnění závěrů ohledně oddělitelnosti jednotlivých částí zakázky, nedostatečné zabývání se, co je předmětem těchto částí a tím, co skutečně z dané zakázky bylo splněno a kdy, nebylo již toto v další fázi po vrácení věci soudem a pokračování správních orgánů v řízení (závěr roku 2018 – viz oznámení o pokračování řízení ze dne 28. 12. 2018) pro posouzení věci stěžejní. Ať už by se totiž žalobkyně dožadovala uložení zákazu plnění Smlouvy z roku 2009 jako celku včetně všech dodatků nebo jen zákazu plnění Dodatku č. 4, nebo ať už by ke splnění jednotlivých částí zakázky došlo v různou dobu, případně vůbec, či přešla práva a povinnosti na nástupce NAKIT, je zjevné, že všechna práva a povinnosti ze Smlouvy a z Dodatků vyplývající zanikla s ohledem na dobu trvání Smlouvy (včetně Dodatků) nejpozději dnem 31. 12. 2017, tedy před vydáním prvostupňového a napadeného rozhodnutí (rok 2019). V souvislosti s tím proto není potřeba zjišťovat, kdy která část předmětu smlouvy byla splněna. To bylo podstatné při rozhodování správních orgánů v roce 2014, v roce 2019 již nikoliv. Dle správního řádu pro rozhodování správního orgánu totiž platí, že rozhoduje podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. K tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 - 79, dále ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018 - 40, aj. Rovněž i soud při přezkoumávání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Podstatné tedy je, že v době rozhodování správních orgánů v roce 2019 již zanikla práva a povinnosti jak z Dodatku č. 4, tak ze Smlouvy z roku 2009 jako celku, jelikož jak vyplývá z Dodatku č. 8 celý závazkový vztah založený Smlouvou o poskytování služeb provozovatele ISDS včetně jeho dodatků, byl uzavřen na dobu určitou a zanikl uplynutím doby ke dni 31. 12. 2017. Přitom k prodloužení žádným dalším dodatkem nedošlo. Jinými slovy tedy v průběhu řízení o žádosti došlo k takové změně okolností, že by rozhodnutí žalovaného již nemělo pro žalobkyni žádný význam. Vzhledem k tomu, že v době rozhodování správních orgánů již neexistovaly žádné závazky ze smlouvy, tedy plnění, které by žalovaný mohl zakázat, jak požadovala žalobkyně, stala se její žádost zjevně bezpředmětnou.
25. Námitku zmatečnosti správního řízení považuje soud za zcela nepřiléhavou. Naopak právě změna argumentace žalovaného, že smlouva byla plněna a zanikla až k datu 31. 12. 2017 oproti původní argumentaci, že ke splnění části předmětu smlouvy došlo již v roce 2011, svědčí o tom, že žalovaný vychází právě z předchozích rozhodnutí soudů, která respektuje. Neposuzuje totiž opět pouze Dodatek č. 4, jak tvrdí žalobkyně, ale právě Smlouvu z roku 2009 včetně všech dodatků jako celek. Proto při zjišťování, kdy předmět plnění zanikl, dospěl k odlišnému závěru než v předchozím rozhodnutí. Je logické, že žalovaný zaujal k věci jiný pohled a argumentaci, kdy mu byl jeho předchozí postup vytknut soudy jako nesprávný. Námitka žalobkyně je nedůvodná.
26. Rovněž námitku právní kontinuity České pošty a jejího nástupce NAKIT, který v současnosti vyvíjí a provozuje PVS, shledal soud nedůvodnou. Ačkoliv je pravda, že není známo přesně jaká práva a povinnosti v souvislosti s odstěpením části České pošty přešly na NAKIT (tedy jaká část plnění dle Smlouvy z roku 2009 a jejích dodatků), je to pro posouzení věci irelevantní. Ať už by závazek ze Smlouvy na NAKIT ke dni 1. 7. 2016, jakožto na nástupce odstěpené části, přešel, či by zůstal závazkem neodstěpené části České pošty, jisté je, že k zániku závazku došlo nejpozději 31. 12. 2017. Pokud tedy NAKIT vykonával provoz a správu PVS, pak tak na základě původních smluv činil pouze od 1. 7. 2016 do 31. 12. 2017. Samotná skutečnost, že NAKIT zajišťuje provoz a správu PVS i v době vydání napadeného rozhodnutí neprokazuje, že by tak činil na základě Smlouvy z roku 2009 a jejích dodatků. Jak vyplývá ze správního spisu, PVS je vyvíjen a spravován na základě nových smluv uzavřených mezi ministerstvem a NAKIT, které jsou zcela nezávislé na Smlouvě z roku 2009 a jejích dodatcích, jejichž účinnost skončila dnem 31. 12. 2017. K tomu soud nad rámec nutného odůvodnění uvádí, že dle veřejně přístupného registru smluv

ministerstvo ohledně PVS uzavřelo ještě předtím i jiné smlouvy týkající se PVS, a sice dne 10. 3. 2017 Smlouvu o poskytování služeb se společností Pasante s.r.o. (analýza stavu PVS, určení další koncepce, práce na vzhledu), dne 30. 11. 2017 Smlouvu o dílo se společností CONTACID a.s. (implementace nového řešení PVS), dne 29. 11. 2017 Smlouvu o dílo s NAKIT (zajištění funkční pilotní fáze Portálu občana), dne 4. 4. 2018 Smlouvu o poskytování služeb s CONTACID a.s. (zajištění správy a dohledu PVS) s účinností 12 měsíců. Rámcová smlouva uvedená v odst. 23 odůvodnění tohoto rozsudku, na jejímž základě byl v době vydání napadeného rozhodnutí PVS provozován, tak byla uzavřena až posléze. Na základě uvedeného proto nelze dospět k závěru o kontinuitě provozování a vyvíjení PVS ze strany NAKIT vycházející ze Smlouvy z roku 2009 a jejích dodatků. K tomu soud dodává, že rovněž provoz ISDS dle Smlouvy z roku 2009 a jejích dodatků byl ukončen ke dni 31. 12. 2017. Ohledně provozu a rozvoje ISDS byly mezi ministerstvem a Českou poštou uzavřeny smlouvy nové, a sice nejprve smlouva ze dne 29. 4. 2017, publikována v registru smluv dne 12. 5. 2017 a poté na období 2018 – 2022 nová smlouva ze dne 19. 2. 2018, č. j. MV-149230-64/EG-2016, publikována v registru smluv dne 23. 2. 2018. Je tedy zjevné, že aktuálně v době vydání napadeného rozhodnutí byl provoz jak PVS, tak ISDS zajišťován na základě nových smluv, které nijak nenavazují přitom na předchozí smlouvy, neřeší a nevypořádávají žádná minulá práva či povinnosti.

27. Co se týče námitky neprovedení žalobkyní navrhovaných důkazů, soud uzavírá, že se jedná o takové důkazní prostředky vztahující se ke skutečnostem (např. v jakém rozsahu přešla práva a povinnosti ve vztahu k ISDS a PVS na NAKIT, dále zda odložené plnění z Dodatku č. 4 dle tzv. akceptačního protokolu ze dne 18. 12. 2012 v té době nesplněné poskytoval NAKIT jako nástupce), které jak soud již výše uvedl, nejsou pro rozhodnutí věci relevantní. Provádění takových důkazů by bylo zcela nadbytečné, přičemž by nedůvodně zdržovalo rozhodování ve věci. Vzhledem k tomu žalovaný postupoval správně, kdy k jejich provedení nepřistoupil a v odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně a srozumitelně žalobkyni sdělil důvody tohoto kroku (zejména body 44, 48 až 50 napadeného rozhodnutí předsedy žalovaného). Krajský soud proto považuje skutkový stav zjištěný žalovaným za dostatečný.
28. Ohledně námitky umělého vnoření zakázky na zajištění provozu PVS a PO do jiného závazkového vztahu zajišťujícího provoz a rozvoj datových schránek, soud uvádí, že nešlo o účelové a umělé vnoření pod Smlouvu z roku 2009, ale o reakci na novelu zákona č. 365/2000 Sb., kvůli níž bylo PVS potřeba integrovat jako součást ISDS. K tomu soud odkazuje na své předchozí rozsudek ve věci sp. zn. 30 Af 47/2014, v němž se tomuto blíže věnoval.
29. Soud nesouhlasí ani s tvrzením žalobkyně, že správní orgány postupovaly nezákonně, neboť se vůbec nevypořádaly se zásadní námitkou, že Dodatek č. 4 ze dne 24. 11. 2011 byl uzavřen v 15 denní lhůtě pro podávání námitek, a proto je neplatný ex lege jako celek. Dospěl-li totiž žalovaný k závěru, že plnění smlouvy, jehož zákazu se žalobkyně domáhala, již bylo ukončeno, a to jakýmkoliv způsobem, ať už splněním či uplynutím lhůty, pak správně vyvodil, že návrh na uložení zákazu plnění takové smlouvy již postrádá smysl (smlouva a plnění neexistuje) a stává se bezpředmětným. V takovém případě pak správní orgán již nepřistupuje ke zkoumání, zda byly dodrženy podmínky ZVZ, tedy mimo jiné i dodržení blokační lhůty. Bez ohledu na to, zda byla dodržena 15 denní lhůta pro podávání námitek, nelze zákaz plnění smlouvy uložit, neboť již neexistuje plnění, které by bylo možné zakázat (smlouva zanikla). Místo zkoumání, zda došlo k porušení ustanovení ZVZ, je tak zcela na místě dané řízení dle § 66 odst. 1 písm. g) s. ř. usnesením zastavit. K tomu soud dodává, že domněnka žalobkyně o neplatnosti smlouvy ex lege není správná. Obecně totiž i taková smlouva, při jejímž uzavření došlo k porušení ustanovení ZVZ, která se na ni vztahuje je dle práva platná. Až následně rozhodnutím správního orgánu, je stranám uložen zákaz jejího plnění, v případě, že je shledáno porušení ustanovení ZVZ, resp. nebyl dodržen postup pro zadání veřejné zakázky.

30. Soud neshledal ani namítané vady řízení spočívající v nedodržení § 17 odst. 1 s. ř., dle něhož „*V každé věci se zakládá spis. Každý spis musí být označen spisovou značkou. Spis tvoří zejména podání, protokoly, záznamy, písemná vyhotovení rozhodnutí a další písemnosti, které se vztahují k dané věci. Přílohou, která je součástí spisu, jsou zejména důkazní prostředky, obrazové a zvukové záznamy a záznamy na elektronických médiích. Spis musí obsahovat soupis všech svých součástí, včetně příloh, s určením data, kdy byly do spisu vloženy.*“ Soud má za to, že spis je veden řádně, je označen spisovou značkou a obsahuje všechny písemnosti, z nichž správní orgán při svém rozhodování vycházel. Ve spisu je založen spisový přehled s výčtem všech jeho součástí, které jsou ve spise očíslovány a označeny názvem, nechybí ani datum zařazení písemnosti do spisu a uvedení počtu listů. Dle krajského soudu je takové vedení spisu zcela v souladu s § 17 s. ř., přičemž ani případné dílčí nesrovnalosti a pochybení nemohou být vadou řízení natolik závažnou, aby ovlivnily zákonnost vydaného rozhodnutí. Žalobkyně sice namítá nekompletnost spisu, neboť dle jejího názoru některé dokumenty ve spise zcela chybí. Vůbec přitom však konkrétně neoznačuje, o jaké dokumenty by se dle ní mělo jednat. Pouze obecně jako chybějící uvádí vyžádání Policie ČR bez bližší specifikace a obecně důkazní prostředky, na základě kterých rozhodovaly soudy. Soudu tak není známo, o jaké vyžádání Policie by se mělo jednat. Ve spisu se skutečně žádné takové nenachází, soudu ovšem není známo, proč by se tam nacházet mělo, přičemž ani rozhodnutí správních orgánů z žádného vyžádání Policie nevychází a své rozhodnutí o něj neopírá. Co se týče soudů, ty při svém rozhodování vycházejí z obsahu správního spisu, přičemž dokazování správním spisem se v soudním řízení neprovádí. Ze soudního spisu, jakož i ze samotného rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. 8. 2016, č. j. 30 Af 47/2014 - 77 (poslední odstavec části V. Posouzení věci krajským soudem), vyplývá, že soud v tomto řízení neprováděl žádné důkazy (nad rámec správního spisu). Námitka žalobkyně je proto nedůvodná.
31. Závěrem krajský soud konstatuje, že rozhodnutí žalovaného shledal přezkoumatelným a zákonným. K námitce přednesené v replice, že NAKIT neprošel výběrovým řízením, a proto jej nelze brát jinak než jako pokračovatele Smlouvy z roku 2009, soud sděluje, že nové smlouvy, na základě nichž NAKIT aktuálně PVS a PO provozuje, byly uzavřeny dle § 11 ZZVZ, podle něhož se tyto nepovažují za veřejné zakázky. S ohledem na to nemusí tedy být splněny podmínky výběrového řízení dle ZZVZ.

VI. Závěr a náklady řízení

32. Krajský soud na základě výše uvedených skutečností a úvah neshledal důvodným žádný z žalobních bodů, a proto postupem podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznal.
34. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost. Neshledal rovněž důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu jejích dalších nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být

stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. srpna 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu